

A fény százada

Ősz van.
A lázadó ember
szobor-vigyázzban feszeng
cellája
falírkája előtt,
amelyre könnyeket mart a salétrom-idő.
A sötétség varangyaiként
alvadt vértócsák a cementpadlón.
A megalázottság küblijébe tett
kannányi fényel mosd fel őket...
„Magyarország börtön!” –
mondaná
Hamlet,
ha kísérteteit
időben felismeri.

Egyszerűségében is
korszerűtlen a kérdés...
Lehet-e az ember magában-valón
ember,
és lehet-e
maga ellen lázadó?
És lehet-e folyékony a fény,
amelyre a perzselt bőrű békák
látatlan kúsznak elő
az ínycsókák
szép új világot
hirdető szájából?

A fény osztatlan,
mint a panorámaablak.
És a még több fény
– a költő utolsó kívánságaként –
halálos adag.
A felvilágosodás százada
– az éjjel-nappal fényben fuldoklók
tátogó és táguló köreiből –
mindent korszerűsít...

És miért ne éppen a börtönt?
Egyszeriben
hamis betlehemi csillagmintákkal
telebintve a föld:
leszállótereit bukott angyaloknak.
A kísérleti telep
ajándékdobozzá rácszott
épülettömbjében
Rubik-kockaszerűen
ide-oda tologathatók
a cellák.
És bennük az ember.

A felnőtt olyan,
mint a gyermek:
szeret játszani.
Ma a gyötrelmet
és a gyötrelmet is
játéknak hiszi,
ahogy bónusznak
a semmit látás képernyőjére
naponta odakozmált
kudarcát:
az emberi nyomorúsággal
szórakoztató híreket.

Fehérre meszelt terem.
Egészséges tágasság.
Egészséges hadserege
a roham előtti pillanatnak
– ahogy a szanitécék fellelegeznek
a hirtelen beállt fegyvernynyugváskor.
Még egészségesebb társadalmat! –
barsogják a legújabb kor
nagy járványai után
a beavatottak.
Minden csupa verőfény
az utolsó órában.
A vissza-visszafordulónak
fenyegető jövőként is káprázhat a múlt,
amellyel – mint mondják –
nem kell foglalkozni.

Ősz van.

*Lefüggönyözött autók az éjszakában
és lefüggönyözött emelvény napfelkeltekor.
Rajta eltakart oszlop-mélyedése
a bármikor beilleszthető bitófának,
amely most
a börtönmúzeumban kiállított
áldozatok és hóhérok között
a felejtés bűnével hitelesített
mérleg nyelve.*

*A gyűlölettől torkolattüzes
félkegyelmű világmegváltások
félmúltú századában élünk.
Túl azon, amely
forradalmi módon
eltörölte volna a vasárnapot is.
Mert hogy a munka tesz szabaddá,
nem az örökös tartozás,
családhoz,
baráti körhöz,
házához,
bithez.*

*A jól időzített baladás – fejlődés:
törzs-,
faj-,
gazdasági,
társadalmi,
tudományos,
kulturális,
civilizációs,
hadművészeti,
és lelki
– lélek nélkül.*

*A baladás ma – állandó növekedés.
Emelkedő dísztribünjéről mind inkább belátni
a világrésznyi munkatáborokat.
Bárhogy is nézzük:
ezek is azokból nőttek ki.*

*Az életszínvonal
hamvadó varázsige
az elnéptelenedett mesék idején,
amikor a páciens
csukd-be-szemed
nyisd-ki-szád cukorbetegségben szenved.*

*A bilincsszaggató jelszavak
újraélesztve
rövid és hosszú távon
egyaránt az ölést,
öldöklést hirdetik,
s az azért folytatott
konok küzdelmet,
hogy látható legyen
a léteben tagadott Isten.
Hogy aztán
– mintha parancsolataival együtt
Ő tehetne mindarról,
ami a volt és a lesz között van –
újra és újra
rásüssék nincstelenségét...
És máris elérve a cél:
a fesztelen lét,
feszélyezetlen létezés
szabadsága.*

*Igazol-e valakit,
hogy az élet
Nélküle az, ami:
zavartalanul termelő halálgyár?*